

голим на холодній підлозі? Як шкода, що навіть злодій не заліз у мою кімнату. Я би його попросив підвести мене до ліжка, а потім би дав йому гроші. Вони мені не допомагають”...

У запропонований том увійшли всі його повісті і романи, які друкувалися в журналах («Сучасність», «Кур'єр Кривбасу», «Березіль», «Перевал», «Кальміюс») і які не виходили окремим виданням. Тобто твори, які були фактично написані у франківський період життя Антона Морговського (1997-2001). Лише повторюємо збірку оповідань «Свято білої сорочки», вона вийшла наприкінці 80-х і загубилася у період розпаду совітської імперії. І роман «Фірона еси...» друкувався наприкінці 1996 року в журналі «Сучасність». Залишилася збірка оповідань «Лекція» і сатиричний роман «Максим Шпак пішов». Збірка датована 1989-1990-ми роками. Роман – серединою 80-х. Думаю, ще колись і ці твори підготую і видрукую. Бо в особі Антона Морговського ми маємо – маємо, а не мали – талановитого українського прозаїка, який все своє творче життя досліджував і описував феномен людської НЕЛЮБОВИ, залишаючись останнім великим українським трагіком кінця тисячоліття. Антонів вогонь ЛЮБОВИ і нині пече тих небайдужих, які знають ціну життя.

«НАРОДНИЙ РОМАН» ВІД ЯРОСЛАВА ТКАЧІВСЬКОГО

Спочатку про автора – Ярослав Ткачівський – поет, пісняр, прозаїк, публіцист, громадський діяч. Автор більше 30 книг. Лавреат декількох літературних премій. Заслужений працівник культури України. Головний редактор журналу «Перевал».

Дебютував збіркою духовної лірики «Воскесіння» (1995). Сьогодні маємо два романи, об'єднані під однією обкладинкою і однією назвою «Жертовний вогонь».

Це вже не перша прозова спроба. 2011 року вийшли дві книжки оповідань «Неділя всепрощення» і «Пісня на порозі раю». Ще через рік виходить окремим виданням повість «До моря їхали...».

Що імпонувало у цих книжках? Мова, вдале поєднання літературної мови і галицького діалекту; гумористична складова; увага до побутової деталі; домінування сюжетів з морально-етичним акцентуванням.

Нова книжка складається із двох романів «Навія» і «Монахія». Сюжет першого роману є традиційним для літератури: молода багачка Ганна хоче чарами приворожити до себе красивого парубка із сусіднього села. Ця тема так чи інакше зринає у «Землі» і «В неділю рано зілля копала...» Ольги Кобилянської, «Тіні забутих предків» Михайла Коцюбинського, «Камінна душа» Гната Хоткевича.

Найближчими до нашого автора є книги прикарпатських письменниць Марії Дзюби «Укриті небом» і «Адамцьо» Оксани Кузів. Хоча

особливість «*Навії*» Ярослава Ткачівського в розкритті долі кількох поколінь однієї родини. Починається історія перед Першою світовою війною, а закінчується мало що не в наші дні.

Зосереджений автор не так на тлі історико-соціальному, як на етнографічно-побутовому.

Наскрізна тема – розплата людини за скоєний гріх.

Здивувала мова роману «*Навія*» – соковитий галицький діалект, особливо вдало відтворений у мові головних героїв. Окремі історичні періоди в романі подаються схематично, аби не порушувати загальну етичну сюжетну канву.

Що стосується іншого роману «*Монахиня*», то ця тема до певної міри є відкривавчою в Ярослава Ткачівського. Так, ми можемо згадати і «*Черницю*» Дені Дідро з XVIII-го століття і «*Голгофа*» Леся Гоміна з XX-го. Але це тільки зовнішня подібність. В основі роману, події якого починаються наприкінці 70-х років XX-го століття, любовний конфлікт, який приводить героїв цієї драми до взаємопротилежних життєвих рішень.

Можливо, авторів в якихось моментах забракло психологізації любовного конфлікту, але, швидше, в Ярослава Ткачівського була інша мета – відтворити складність людських стосунків, які приводять до драматичної розв'язки. Бо рішення головної героїні після років життєвих розчарувань, пов'язаних з очікуванням простого жіночого щастя, прийняти постриг, треба приймати тільки в контексті людської драми, а не знаходження людського виходу із замкнутої колії.

Окремі характери, ситуації, події виписані вмілою рукою прозаїка. Загальний ліризм двох історій – не забуваймо, що Ярослав Ткачівський є талановитим поетом-ліриком, творцем цілого ряду ліричних пісень, одна з яких – «*Волошки*» – стала народною піснею, – надає цим історіям характерної народної сентиментальності.

Можна взагалі сказати, що романи Ярослава Ткачівського «*Навія*» і «*Монахиня*» впливають з традиції народного прозописання, повертаючи читача до християнських цінностей. У цьому є їхня беззаперечна естетична вартість і запорака читацької уваги.

ПРО ВОЛОДИМИРА ГЛОВАЦЬКОГО І ЙОГО ІСТОРИЧНИЙ РОМАН «АННА-ЄФРОСИНІЯ – ВЕЛИКА КНЯГИНЯ РОМАНОВА»

Інколи дивуюся, що у нас ще з'являються такі люди як Володимир Гловацький. Чимось нагадує дуба, довго приймається, непомітно виростає, і раптом стоїш зачудований.

Хлібороб, художник-різьбяр, письменник, поет-пісняр. У кожній із іпостасей Володимир Гловацький є справжнім. Так, десь у формі поміт-